

натата врата влизаше чистъ въздухъ. И по тази причина Мокра неискаше да си отиде и бѣше готова да остане още, ако надзирателтъ не бѣше счелъ за нужно да ѝ забѣлѣже:

— Стига толкова.

— Като стига, нека стига, отговори старицата.

— При отиванието ѝ, надзирателтъ получи *бешликъ*.

— На вторий пѣтъ можешъ да останешъ по-дълго врѣме, казалъ надзирателтъ, ти, както се види, знаешъ кому какво се пада.

На слѣдующийтъ пѣтъ той не само ѝ дозволи да остане по-дълго врѣме при тѣхъ, но даже излѣзна, като я остави сама вътрѣ.

Тя не закъснѣ да се възползувж отъ случайтъ.

— Кой измежду васъ, почна тя, — ще бѣде навѣрно обѣсенъ?

— Азъ, отговори единъ отъ момчетата. — Ако почнатъ да бѣсятъ, то азъ не ще мина въжето.

— Да ли би обѣсили мойтъ синъ, ако той попаднѣше живъ въ рѣцетѣ на турцитѣ.

— Разбира се, обѣсили го биха.

— Тогава кажи ми какво и какъ трѣбва да работя? Говори тѣй, като че синъ ми говори. Азъ искамъ да прѣда прѣжда за тѣзи такачи, които идатъ слѣдъ васъ.

— Ами ще дойдатъ ли нови такачи?.. забѣлѣза единъ отъ отпадналитѣ духомъ.

— Нима заедно съ васъ всичко тѣй и ще се свърши? възрази старата. — Помисли, откадѣ сте се взѣли вие?

Отпадналитѣ духомъ замълчѣ, а нѣкои отъ неговитѣ другари почнахъ да говорятъ за своитѣ работи, за прѣдшественното несполучливо въстание. Тѣ ѝ обѣсняваха своитѣ постѣпки, даваха ѝ съвѣти, указваха срѣдство. Съ появлението на надзирателтъ се измѣнѣваше разговортъ, а на другийтъ день го почваха и това са продължи до тогава, до когато не излѣзна рѣшение въ сѣдѣтъ. Благодарение на Мокринитѣ старание, присѣдитѣ бѣха много лѣки. Тя умѣеше да се подмилква съ турцитѣ и въ този случай не си жалеше трудтъ, затова и постигна и това,